

Västerbottensvisan.

Högt upp i Västerbotten vid sköna Umeå,
där händelsen har timat som här omtalas må:
Två älskande där funno sin grav i unga år,
likt blommor, som förvissna, när de i fågring står.

I skolen höra namnen, som ni nog känna till,
men som för allmänheten jag här uppteckna vill.
Den sköna hette Tora och ifrån Sundsvall var
och Lars-Erik Larsson från Gävle stora stad.

Hon var så snäll och lycklig, liksom en fågel glad
då hon drog upp till Norden till Umeå sköna stad.
Och där vid en skjutbana hon strax anställning fick.
Där fick hon mången friare och Lars bedragen gick.

Man kan dock aldrig glömma, den som man älskat bäst
i djupet av sitt hjärta, han hennes bild har fäst.
Men liksom bien surra omkring en fager ros,
så svärma de kring Tora, och Lars fick gå sin kos.

Då satte han sig neder och skrev till Far och Mor
och sände sedan brevet till Gävle, där de bor.
Han sade: »Käre fader, för mig finns ingen ro,
jag önskar bliva sluten i gravens dystra bo.

Min hulda älskarinna har övergivit mig,
jag kan ej nöjen finna, jag kan ej finna frid.
Lik fågeln uti buren, när som den saknar kvist,
och liksom duva klagar, när hon sin make mist.

På dessa enkla rader du svar ej skriva bör,
jag ber dig, hulde fader, förlåt mig vad jag gör.
Jag hoppas få förlåtelse av Gud i himmelen:
Jag vilar snart i graven vid sidan av min vän».

Med sorg uti sitt hjärta han till skjutbanan går,
men när han där inträder, vad syn han skåda får?
Den flickan, som han älskar, står i en annans famn!
Han brusar upp av smärta och ropar hennes namn.

Han kan ej längre dröja, det finnes ingen tröst,
sin kniv han hastigt stöter uti rivalens bröst.
Men denne ut sig skyndar och ropar folket an,
men Lars han kniven stöter uti sin käras barm

Hon dignar ner till jorden och giver upp ett rop,
och snart har här sig samlat en talrik mänskohop.
Men Lars han ut sig hastar och på en drivas snö
sitt eget bröst han sårar och drivan färgas röd.

En droska snart anskaffas, till stan man genast kör;
på väg till lasarettet de båda unga dör.
Han fick i graven äga den vän han älskat har.
Gud ville, ingen skulle med sorgen stanna kvar.

Den tredje han dock levde till lasarettet fram,
en tid man honom vårdar, men sen dör även han.
Nu uti gravens sköte de vila alla tre
och solens milda strålar syns emot graven le.

Den Gamla
VISBOKEN

SVENSKT VISARKIVS
BIBLIOTEK

27168

SVENSKA VISFÖRLAGET — Klinten